73

Bestuurdersaansprakelijkheid voor feit dat uitkering uit hoofde van aansprakelijkheidsverzekering niet bij schuldeiser vennootschap terechtkomt

Rechtbank Oost-Brabant zp 's-Hertogenbosch
3 juni 2026, nr. C/01/415905 / HA ZA 25-347,
ECLI:NL:RBOBR:2026:3777
(mr. Xanthopoulos)
Noot mr. E.A.L. van Emden

Bestuurdersaansprakelijkheid. Aansprakelijkheidsverzekering. Uitkering.

[BW art. 3:287, 6:162, 7:941]

Eiser heeft een vordering op de vennootschap Monkeysee. Nadat deze vordering door (ook) het hof is toegewezen, wordt Monkeysee ontbonden en gaat zij failliet. Het blijkt dat de bestuurder van Monkeysee de claim van eiser niet meteen heeft gemeld bij de aansprakelijkheidsverzekering van de vennootschap. De aansprakelijkheidsverzekeraar blijkt wel een zekere uitkering te hebben gedaan aan Monkeysee, maar die is gebruikt om een schuld van Monkeysee aan haar bestuurder te voldoen. In deze procedure spreekt eiser de bestuurder persoonlijk aan voor, kort gezegd, het feit dat er geen hogere verzekeringsuitkering is gevolgd en dat de uitkering niet aan hem ten goede is gekomen. De rechtbank wijst de vordering op beide gronden toe.

[eiser],
te [plaats],
eisende partij,
hierna te noemen: [eiser],
advocaat: mr. D.B. Dubach,
tegen
1. *[gedaagde sub 1]*,
te [plaats],
2. *Monkeysee Holding B.V.*,
te Nieuwkuijk, gemeente Heusden,
gedaagde partijen,
gedaagde sub 1 hierna te noemen: [gedaagde sub 1],
gedaagde sub 2 hierna te noemen: Monkeysee Holding,
hierna samen te noemen: [gedaagden],
advocaat: mr. R. Dijkema.

1. De procedure
(…)

2. De feiten
2.1. [gedaagde sub 1] is enig bestuurder en enig aandeelhouder van Monkeysee Holding. Monkeysee Holding is een houdstervennootschap van onder meer de aandelen in het aandelenkapitaal van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Monkeysee B.V. (hierna: Monkeysee). Monkeysee hield zich onder meer bezig met hypotheek- en kredietbemiddeling en werkzaamheden als assurantietussenpersoon. Monkeysee Holding is enig bestuurder van Monkeysee.
2.2. [eiser] heeft Monkeysee verzocht om hem bij te staan als adviseur bij de aankoop van een woning. Onderdeel van de overeenkomst van opdracht met Monkeysee van 4 juni 2020 was het verkrijgen van een financiering voor de woning die [eiser] had aangekocht voor een koopprijs van € 359.000,00. De financiering is niet verkregen door [eiser], waardoor de aankoop van de woning niet door kon gaan. [eiser] is door de verkoper van de woning in gebreke gesteld en de koopovereenkomst is door de verkoper ontbonden. Omdat het inroepen van het financieringsvoorbehoud te laat heeft plaatsgevonden en er één financieringsaanvraag is gedaan in plaats van de afgesproken twee aanvragen, heeft de verkoper 10% boete (€ 35.900,00) gevorderd van [eiser]. Deze boete is door de rechtbank Limburg toegewezen bij vonnis van 22 juni 2022 (C/03/292279/HAZA 21-268). Gelijktijdig is een vrijwaringsprocedure gevoerd tussen [eiser] en Monkeysee (C/03/297519/HAZA 21-530). Hierbij is Monkeysee op 22 juni 2022 bij verstek veroordeeld tot betaling van een bedrag gelijk aan het bedrag waartoe [eiser] jegens de verkoper van de woning was veroordeeld alsmede de (proces)kosten.
2.3. Monkeysee heeft verzet aangetekend tegen het verstekvonnis. Na een inhoudelijke beoordeling door de rechtbank Limburg is het hiervoor genoemde vonnis in de vrijwaringsprocedure bekrachtigd met veroordeling van Monkeysee in de proceskosten. Het vonnis in die zaak is van 19 april 2023 (C/03/308628 / HA ZA 22-380).

2.4. Monkeysee is in hoger beroep gegaan tegen laatstgenoemde vonnis. Na twee tussenarresten van 19 september 2023 en 15 oktober 2024, heeft het Gerechtshof 's-Hertogenbosch het vonnis waarvan hoger beroep bekrachtigd onder aanvulling van gronden in haar arrest van 25 februari 2025 (zaak 200.330.444/01), met veroordeling van Monkeysee in de proceskosten.
2.5. Monkeysee heeft het bedrag waartoe zij was veroordeeld niet betaald aan [eiser].
2.6. [eiser] heeft op 17 april 2025 het faillissement van Monkeysee aangevraagd. Monkeysee had haar werkzaamheden reeds gestaakt en er volgde een turboliquidatie op 22 april 2025. Vervolgens is Monkeysee uitgeschreven uit het handelsregister van de Kamer van Koophandel op 28 april 2025. Monkeysee is door de rechtbank alsnog failliet verklaard op 9 mei 2025.
2.7. In de onderhavige procedure wordt [gedaagden] als (indirect) bestuurder en aandeelhouder van Monkeysee aangesproken op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. Daarbij spelen de navolgende feiten een rol.
2.8. Monkeysee is namens [eiser] (onder meer) bij brief van 9 oktober 2020 aansprakelijk gesteld voor een beroepsfout. In die brief stond:
'Ik zou u willen verzoeken deze aansprakelijkstelling aan uw (beroepsaansprakelijkheids-)verzekeraar te sturen en mij daarvan een bevestiging te sturen.'
2.9. Bij brief van 28 oktober 2020 van DAS aan de advocaat van [eiser] is namens Monkeysee iedere aansprakelijkheid van de hand gewezen.
2.10. Op 13 januari 2021 schreef de advocaat van [eiser] aan Monkeysee:
'De aansprakelijkstelling blijft echter onverkort gehandhaafd en ik zal uw cliënte andermaal willen verzoeken deze door te sturen aan haar aansprakelijkheidsverzekeraar. Het antwoord van haar verzekeraar zie ik met belangstelling tegemoet.'
2.11. Op 7 juni 2021, 23 juli 2021 en 28 juli 2022 is Monkeysee nog driemaal namens [eiser] verzocht vragen te beantwoorden en het standpunt van haar verzekeraar door te geven. Op 28 juli 2022 is tevens [gedaagde sub 1] persoonlijk aansprakelijk gesteld.
2.12. Monkeysee heeft haar verzekeraar voor het eerst op 3 augustus 2022 schriftelijk op de hoogte gesteld van de aansprakelijkheidstelling en de schade. De verzekeraar heeft in reactie daarop geen polisdekking aanvaard omdat zij zich geschaad acht in haar belangen doordat de melding niet direct heeft plaatsgevonden en de verzekeraar voor voldongen feiten is gesteld. De verzekeraar heeft een definitieve beslissing over de dekking uitgesteld totdat zij nadere inlichtingen van Monkeysee heeft verkregen.
2.13. Op 12 juni 20223 zijn Monkeysee en de verzekeraar na onderhandelingen overeengekomen dat bij wijze van schikking een uitkering aan Monkeysee zal plaatsvinden ter hoogte van € 34.650,00. Dit bedrag is door de verzekeraar uitbetaald aan Monkeysee op 15 augustus 2023.
2.14. Op 15 december 2023 heeft de advocaat van Monkeysee aan de advocaat van [eiser] een e-mail gezonden waarin is aangegeven dat de verzekeraar is overgegaan tot betaling van een schadevergoeding van € 34.650,-. Monkeysee heeft geen betaling gedaan aan [eiser].

3. Het geschil
3.1. [eiser] vordert – samengevat – te verklaren voor recht dat [gedaagden] onrechtmatig hebben gehandeld tegenover [eiser] en hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de daaruit voortvloeiende schade alsmede [gedaagden] uitvoerbaar bij voorraad hoofdelijk te veroordelen om € 49.734,24 te betalen, te vermeerderen met wettelijke rente, buitengerechtelijke kosten, beslagkosten, proceskosten en de nakosten, te vermeerderen met de wettelijke rente over deze kosten.
[eiser] legt aan deze vorderingen het volgende ten grondslag.
Primair houdt [eiser] [gedaagden] aansprakelijk omdat [gedaagden] heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap (Monkeysee) haar verplichtingen niet is nagekomen, subsidiair omdat [gedaagde sub 1] op andere gronden een ernstig verwijt valt te maken.
[gedaagden] heeft het schikkingsbedrag van € 34.650 dat Monkeysee van de verzekeraar heeft ontvangen niet gebruikt om de schade van [eiser] te vergoeden en heeft bewerkstelligd of toegelaten dat Monkeysee haar verplichtingen niet is nagekomen. Ten tijde van de schikking lagen de verplichtingen van Monkeysee al vast in een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis. [gedaagden] kan een ernstig verwijt worden gemaakt omdat op het moment dat [gedaagde sub 1] het schikkingsbedrag niet aanwendde voor het betalen van [eiser], maar voor het terugbetalen van (proces) kosten terwijl hij wist of had hij redelijkerwijze moeten begrijpen dat Monkeysee hierdoor haar

verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade.
In 2022 en 2023 verkeerde Monkeysee volgens [eiser] al in een slechte financiële positie waarin de schulden almaar opliepen, hetgeen blijkt uit de jaarrekeningen van Monkeysee vanaf 2015 tot en met 2024. Uit de jaarrekening 2022 blijkt dat er vanaf dat jaar een voorziening is getroffen voor de vordering van [eiser] van EUR 35.900, de hoogte van de contractuele boete, maar dat de kortlopende schulden alleen maar hoger werden: bijna 3 ton in 2022, ruim 4 ton in 2023.
Over die kortlopende schuld heeft [gedaagde sub 1] volgens [eiser] tijdens de mondelinge behandeling van het verzoek tot faillietverklaring van Monkeysee op 6 mei 2025 verklaard dat de kortlopende schulden enkel een rekening-courantschuld zijn aan [gedaagde sub 1] als indirect bestuurder van Monkeysee. Verder zouden er volgens [gedaagde sub 1] geen andere schuldeisers zijn. [eiser] concludeert dat [gedaagde sub 1] welbewust de uitkering van de verzekeraar uit hoofde van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering niet aan [eiser] heeft betaald, terwijl [eiser], naast [gedaagde sub 1] als bestuurder, de enige schuldeiser was van Monkeysee. Daarnaast kan het [gedaagden] worden verweten dat nagelaten is om tijdig c.q. direct een melding te doen bij de (verplichte) beroepsaansprakelijkheidsverzekering, waardoor de dekking is geweigerd en een schikking is getroffen met de verzekeraar. Ook is er sprake van misbruik van de turboliquidatie omdat er nog potentiële baten waren, waarop alsnog het faillissement van Monkeysee is uitgesproken. Monkeysee biedt echter geen verhaal. Daarnaast stelt [eiser] dat er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van [gedaagden] (type iii), welke verwijten zij nader toelicht.
3.2. [gedaagden] voeren verweer. [gedaagden] concluderen tot niet-ontvankelijkheid van [eiser], dan wel tot afwijzing van de vorderingen van [eiser], met uitvoerbaar bij voorraad te verklaren veroordeling van [eiser] in de kosten van deze procedure, te vermeerderen met de wettelijke rente.
[gedaagden] hebben als verweer naar voren gebracht dat de aansprakelijkheidstelling in eerste instantie niet serieus te nemen was en het daarna lang stil bleef aan de zijde van [eiser]. [gedaagde sub 1] heeft de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar op 3 augustus 2022 op de hoogte gesteld en de verzekeraar heeft uiteindelijk ook een uitkering gedaan. Dit bedrag had Monkeysee echter nodig om de proceskosten in de diverse rechtszaken terug te betalen aan haar (indirect) bestuurders. [gedaagden] wijst erop dat [eiser] het faillissement van Monkeysee heeft aangevraagd, maar dat dit is afgewezen wegens gebrek aan een steunvordering.
Verder voeren [gedaagden] nog aan dat Monkeysee vanaf 2022 verlies heeft geleden en dat de rekening-courant schuld met de bestuurder [gedaagde sub 1] alleen maar is toegenomen. De te maken (proces) kosten werden dan ook betaald/voorgeschoten door [gedaagde sub 1]. Om verdere (proces)kosten te vermijden is Monkeysee akkoord gegaan met het schikkingsvoorstel van € 34.650 van de verzekeraar. Omdat Monkeysee zich niet kon vinden in het op 19 april 2023 gewezen vonnis in verzet is zij bij appeldagvaarding van 17 juli 2023 in beroep gekomen van dat vonnis bij het Hof 's-Hertogenbosch. Bij e-mail van 15 december 2023 heeft de advocaat van Monkeysee de advocaat van [eiser] bericht dat verzekeraar tot betaling is overgegaan van de schadevergoeding van ad € 34.650,-. Pas op 25 februari 2025 heeft het Gerechtshof het vonnis bekrachtigd en is Monkeysee gesommeerd om € 57.857.15 te betalen, maar daarvoor had Monkeysee geen financiële middelen.
3.3. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover nodig, nader ingegaan.

4. De beoordeling
4.1. De rechtbank neemt als uitgangspunt dat in de eerdere procedures is vastgesteld dat Monkeysee aansprakelijk is jegens [eiser] voor de door Monkeysee gemaakte beroepsfout en uit hoofde daarvan schadeplichtig is. Monkeysee verkeert in staat van faillissement en heeft geen betalingen verricht aan [eiser] inzake de beroepsfout, de aansprakelijkheid of de gerechtelijke uitspraken.
4.2. De vraag die aan de rechtbank voorligt is of [gedaagden] kunnen worden aangesproken op grond van bestuurdersaansprakelijkheid c.q. onrechtmatige daad.
4.3. De rechtbank stelt het volgende voorop. Het antwoord op de vraag of de bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt – en dus of hij op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk is – is afhankelijk van de aard en ernst van de normschending en de overige omstandigheden van het geval. De normen waaraan moet

worden getoetst of een bestuurder aansprakelijk is staan in het arrest van de Hoge Raad van 8 december 2006, NJ 2006/659 (Ontvanger/Roelofsen). De Hoge Raad onderscheidt daarin twee categorieën: 'Het gaat in een geval als het onderhavige om benadeling van een schuldeiser van een vennootschap door het onbetaald en onverhaalbaar blijven van diens vordering. Ter zake van deze benadeling zal naast de aansprakelijkheid van de vennootschap mogelijk ook, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, grond zijn voor aansprakelijkheid van degene die als bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld dan wel (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. In beide gevallen mag in het algemeen alleen dan worden aangenomen dat de bestuurder jegens de schuldeiser van de vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld waar hem, mede gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in art. 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt (vgl. HR 18 februari 2000, nr. C98/208, NJ 2000, 295).
Voor de onder (i) bedoelde gevallen is in de rechtspraak de maatstaf aanvaard dat persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder van de vennootschap kan worden aangenomen wanneer deze bij het namens de vennootschap aangaan van verbintenissen wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat de vennootschap niet haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden, behoudens door de bestuurder aan te voeren omstandigheden op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat hem ter zake van de benadeling geen persoonlijk verwijt gemaakt kan worden. In de onder (ii) bedoelde gevallen kan de betrokken bestuurder voor schade van de schuldeiser aansprakelijk worden gehouden indien zijn handelen of nalaten als bestuurder ten opzichte van de schuldeiser in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Van een dergelijk ernstig verwijt zal in ieder geval sprake kunnen zijn als komt vast te staan dat de bestuurder wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Er kunnen zich echter ook andere omstandigheden voordoen op grond waarvan een ernstig persoonlijk verwijt kan worden aangenomen.'
4.4. Daarnaast stelt de rechtbank voorop dat de aansprakelijkheid van een rechtspersoon als bestuurder van een andere rechtspersoon tevens hoofdelijk rust op ieder die ten tijde van het ontstaan van de aansprakelijkheid van de rechtspersoon daarvan bestuurder is (art. 2:11 BW). *Daaronder valt ook de aansprakelijkheid van een rechtspersoon-bestuurder die is gebaseerd op* art. 6:162 BW. *Deze aansprakelijkheid rust dan tevens hoofdelijk op ieder die ten tijde van het ontstaan van de aansprakelijkheid van een rechtspersoon-bestuurder daarvan bestuurder is. Dit betekent dat voor vestiging van de aansprakelijkheid van een bestuurder van een rechtspersoon-bestuurder niet de aanvullende eis geldt dat de schuldeiser stelt, en zo nodig bewijst, dat ook die bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.*
Uit de aard van de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van art. 6:162 BW *volgt echter wel dat als een rechtspersoon-bestuurder aansprakelijk is op die grond, een bestuurder van die rechtspersoon-bestuurder aansprakelijkheid op grond van* art. 2:11 BW *(alsnog) kan voorkomen door te stellen, en zo nodig te bewijzen, dat hem persoonlijk geen ernstig verwijt kan worden gemaakt van de gedragingen waarop de aansprakelijkheid van de rechtspersoon-bestuurder is gebaseerd (*Hoge Raad 17 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:275).

Kan het bestuur worden tegengeworpen dat de aansprakelijkheidsverzekeraar (te) laat op de hoogte is gesteld?
4.5. Over het verwijt van [eiser] dat [gedaagden] hebben bewerkstelligd dat Monkeysee de verzekeraar (te) laat op de hoogte heeft gesteld van de aansprakelijkstelling, voeren [gedaagden] aan dat in eerste instantie de aansprakelijkheidstelling niet serieus te nemen was en dat [eiser] niet meer heeft gereageerd toen Monkeysee op 28 oktober 2020 heeft aangegeven de aansprakelijkheid niet te aanvaarden.De rechtbank volgt [gedaagden] niet in dit verweer. Ter zitting heeft [gedaagde sub 1] aangegeven dat hij de aansprakelijkheidstelling wel serieus nam en dat hij zich direct voor rechtsbijstand heeft gewend tot DAS. DAS heeft ook namens Monkeysee gereageerd. Gelet op de reactie die namens [eiser] is verzonden aan DAS, had het op de weg gelegen van Monkeysee om meteen

een melding te doen aan haar beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar. Van Krijger c.s. mocht worden verwacht dat zij als (indirect) bestuurder erop toezagen dat een dergelijke melding tijdig werd gedaan. De door [gedaagde sub 1] op zitting geschetste werkwijze, te weten het geregeld niet melden van schadegevallen bij een verzekeraar omdat deze verzekeraars 'vaak een afwachtend standpunt innemen', strookt niet met een werkwijze die van een zorgvuldig handelend hypotheek- en assurantietussenpersoon mag worden verwacht. Daarnaast had het bestuur er wetenschap van dat [eiser] aansprakelijk was gehouden door de verkoper en zelfs al was veroordeeld tot betaling van de 10% boete, terwijl ook Monkeysee al bij verstek was veroordeeld. Ondanks dat [eiser] tenminste vier keer heeft gevraagd om het schadegeval bij de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar te melden danwel naar de stand van zaken hieromtrent heeft geïnformeerd, persisteerde [gedaagden] in de afwachtende c.q. ontkennende houding. Daarmee hebben zij bewerkstelligd dat de verzekeraar (in eerste instantie) niet bereid was om dekking te verlenen ondanks de beroepsaansprakelijkheidsverzekering. Dat valt hen aan te rekenen omdat het aannemelijk is dat de uitkering uit hoofde van de aansprakelijkheidsverzekering bij een tijdige melding hoger zou zijn geweest dan het nu betaalde schikkingsbedrag. Uit niets blijkt dat de verzekeraar bij tijdige melding niet zou hebben uitgekeerd. Daarbij is van belang dat volgens [gedaagden] Monkeysee al vanaf oktober 2020 verlies draaide en feitelijk geen verhaal bood, zodat [gedaagden] wisten of behoorden te weten dat Monkeysee geen verhaal zou bieden voor de schade van [eiser]. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van een persoonlijk ernstig verwijt van [gedaagden] en hebben zij onrechtmatig jegens [eiser] gehandeld.

Hoe is de uitkering van de verzekeraar aangewend?
4.6. Over het verwijt van [eiser] dat [gedaagden] hebben bewerkstelligd dat Monkeysee het schikkingsbedrag van € 34.650 dat zij van de verzekeraar heeft ontvangen niet heeft gebruikt om de schade van [eiser] te vergoeden, stellen [gedaagden] dat Monkeysee dit bedrag met [gedaagde sub 1] heeft verrekend in rekening-courant. De rechtbank begrijpt uit hetgeen [gedaagde sub 1] tijdens de mondelinge behandeling heeft aangegeven dat Monkeysee het bedrag volledig heeft overgemaakt naar een privé-rekening van [gedaagde sub 1] omdat hij een rekening-courant vordering had op Monkeysee. De rechtbank oordeelt dat in zoverre er geen sprake is van verrekening, maar van een aflossing van een rekening-courant schuld van de vennootschap aan haar (indirect) bestuurder en aandeelhouder.
4.7. In dit verband voeren [gedaagden] verder aan dat Monkeysee geen eigen financiële middelen had zodat [gedaagde sub 1] met eigen persoonlijke middelen de rekeningen van Monkeysee heeft betaald en dat hij bedragen (waaronder proceskosten) heeft voorgeschoten om de belangen van Monkeysee veilig te stellen. Monkeysee bood vanaf oktober 2020 feitelijk geen verhaal meer en draaide verlies. In 2022 of 2023 zijn de werkzaamheden van Monkeysee volgens [gedaagden] gestaakt. [gedaagde sub 1] heeft daarom gedurende die periode eigen middelen ter beschikking gesteld, aldus [gedaagden]
4.8. De rechtbank is van oordeel dat [gedaagden] door het bedrag van € 34.650,- naar [gedaagde sub 1] over te (laten) maken een selectieve betaling hebben gedaan. In de situatie dat Monkeysee geen verhaal meer bood, hebben [gedaagden] er immers voor gekozen om het door Monkeysee ontvangen bedrag over te maken naar de indirect bestuurder van de vennootschap en de volgens hen enige andere schuldeiser op dat moment, [eiser], te passeren. Dit wringt temeer omdat het ontvangen bedrag een uitkering was door de verzekeraar uit hoofde van de schadeplichtigheid van Monkeysee ten opzichte van [eiser]. [gedaagden] kan hiervan een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt en zij hebben daarmee onrechtmatig gehandeld jegens [eiser].
4.9. De rechtbank oordeelt dat er sprak is van onrechtmatige selectieve betaling en dat [gedaagden] als (indirect) bestuurder een ernstig verwijt kan worden gemaakt doordat zij hebben bewerkstelligd dat Monkeysee alleen aan [gedaagde sub 1] een betaling heeft verricht en haar betalingsverplichting tegenover [eiser] niet is nagekomen, terwijl zij wisten of redelijkerwijs moesten begrijpen dat Monkeysee geen verhaal zou bieden aan [eiser].

Aansprakelijkheid van [gedaagden]
4.10. Uit al het voorgaande volgt dat Monkeysee Holding als bestuurder van Monkeysee aansprakelijk is voor de schade van [eiser] vanwege onrechtmatig handelen. Op grond van artikel 2:11 BW is [gedaagde sub 1] als bestuurder van Mon-

keysee Holding hoofdelijk aansprakelijk naast Monkeysee Holding (zie 4.4). Er is geen sprake van de situatie dat [gedaagde sub 1] geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. Dat betekent dat de gevorderde verklaring voor recht zal worden toegewezen.

Schade

4.11. [gedaagden] moeten de schade van [eiser] die is veroorzaakt door hun onrechtmatig handelen, vergoeden. Om de hoogte van die schade te bepalen moet een vergelijking worden gemaakt tussen de werkelijke situatie en de hypothetische situatie zonder onrechtmatige daad van de bestuurder. Omdat [gedaagden] de ontvangen schade-uitkering van de verzekeraar niet hebben gebruikt om de schade van [eiser] te voldoen maar om de eigen rekening-courant vordering van [gedaagde sub 1] (deels) te voldoen, is de schade van [eiser] ten minste € 34.650,-. Hiervoor is geoordeeld dat [gedaagden] ook een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt van het niet doen van een tijdige melding aan de verzekeraar. Het is aannemelijk dat de verzekeraar bij tijdige melding het volledige bedrag zou hebben voldaan tot betaling waarvan Monkeysee is veroordeeld bij verstekvonnis op 22 juni 2022 (€ 41.657,36) of bij verzetvonnis op19 april 2023 (€ 44.128,360). Doordat [gedaagden] hebben bewerkstelligd dat Monkeysee in hoger beroep is gegaan en Monkeysee ook daar heeft verloren, is [eiser] geconfronteerd met nog meer kosten die niet verhaald konden worden. [gedaagden] betogen dat er geen causaal verband is tussen de schade van [eiser] en het niet tijdig melden van de aansprakelijkstelling, omdat de verzekeraar ook bij tijdige melding de schade van [eiser] niet volledig zou hebben vergoed. Zij verwijzen in dat verband naar de e-mail van de verzekeraar van 10 augustus 2022, waarin de verzekeraar schrijft dat in dat geval een afweging gemaakt zou zijn om tot een minnelijke regeling te komen met [eiser] waarbij niet het volledige bedrag zou hoeven worden vergoed. De rechtbank verwerpt dit betoog. Nog afgezien van het feit dat niet zeker is dat een minnelijke schikking (voor een lager bedrag) tot stand zou zijn gekomen, zou [eiser] in dat geval in ieder geval geen proceskosten hebben hoeven maken. Het gevorderde bedrag van € 49.734,24, zoals gespecificeerd in het overzicht van productie 23 van [eiser] waarvan de juistheid niet is betwist, is dan ook toewijsbaar.

Wettelijke rente

4.12. De over het bedrag van € 49.734,24 gevorderde wettelijke rente (tot en met dagvaarding € 8.872,55), waartegen geen afzonderlijk verweer is gevoerd, wordt toegewezen.

4.13. De gevorderde rente is gelet op het bepaalde in art. 6:119 lid 2 BW niet toewijsbaar over de reeds berekende rente (van € 8.872,55) voor zover deze niet over een geheel jaar verschuldigd is.

Buitengerechtelijke kosten

4.14. [eiser] vordert vergoeding van € 925,00 aan buitengerechtelijke incassokosten. De hoofdvordering valt niet onder het toepassingsbereik van het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten (hierna: het Besluit). De rechtbank zal daarom de gevorderde vergoeding toetsen aan de oriëntatiepunten voor de beoordeling van dergelijke vorderingen uit het Rapport BGK-integraal, maar met toepassing van de wettelijke tarieven die geacht worden redelijk te zijn. De gevorderde vergoeding is in overeenstemming met het tarief in het Besluit en is daarom redelijk. Daarom zal een bedrag van € 925,00 worden toegewezen. De gevorderde rente over de buitengerechtelijke incassokosten zal worden toegewezen.

Beslagkosten

4.15. [eiser] vordert [gedaagden] te veroordelen tot betaling van de beslagkosten. Deze vordering is gelet op het bepaalde in artikel 706 Rv toewijsbaar. De beslagkosten worden vastgesteld op € 1.273,90 voor kosten deurwaardersexploten, € 331,00 voor griffierecht en € 1.290,00 voor salaris advocaat (1,0 punt × € 1.290,00), totaal € 2.894,90.

4.16. De gevorderde rente over de beslagkosten zal worden toegewezen.

Proceskosten

4.17. [gedaagden] zijn in het ongelijk gesteld en moeten daarom de proceskosten (inclusief nakosten) betalen. De proceskosten van [eiser] worden begroot op:

– kosten van de dagvaarding € 148,04
– griffierecht € 1.043,00
– salaris advocaat € 2.580,00 (2 punten × € 1.290,00)
– nakosten € 189,00 (plus de verhoging zoals vermeld in de beslissing)

Totaal € 3.960,04

4.18. De gevorderde wettelijke rente over de proceskosten wordt toegewezen zoals vermeld in de beslissing.

Hoofdelijkheid
4.19. De veroordeling wordt hoofdelijk uitgesproken. Dat betekent dat iedere veroordeelde kan worden gedwongen het hele bedrag te betalen. Als de één (een deel) betaalt, hoeft de ander dat (deel van het) bedrag niet meer te betalen.

5. De beslissing
De rechtbank
5.1. verklaart voor recht dat [gedaagden] onrechtmatig hebben gehandeld tegenover [eiser] en hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de daaruit voortvloeiende schade,
5.2. veroordeelt [gedaagden] hoofdelijk om aan [eiser] te betalen een bedrag van € 58.606,79, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW over het toegewezen bedrag, vanaf de dag van dagvaarding, tot de dag van volledige betaling, met dien verstande dat geen rente verschuldigd is over het in voormeld bedrag begrepen bedrag aan reeds verschenen rente (van € 8.872,55) voor zover die rente niet reeds over een heel jaar is verschuldigd,
5.3. veroordeelt [gedaagden] hoofdelijk om aan [eiser] te betalen een bedrag van € 925,00 aan buitengerechtelijke kosten, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW over dit bedrag met ingang van de vijftiende dag na de datum van deze uitspraak tot de dag van volledige betaling,
5.4. veroordeelt [gedaagden] hoofdelijk in de beslagkosten, tot op heden vastgesteld op € 2.894,90, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW over dit bedrag met ingang van de vijftiende dag na de datum van deze uitspraak tot de dag van volledige betaling,
5.5. veroordeelt [gedaagden] hoofdelijk in de proceskosten van € 3.960,04, te betalen binnen veertien dagen na aanschrijving daartoe, te vermeerderen met € 98,00 plus de kosten van betekening als [gedaagden] niet tijdig aan de veroordelingen voldoen en het vonnis daarna wordt betekend,
5.6. veroordeelt [gedaagden] hoofdelijk tot betaling van de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW over de proceskosten als deze niet binnen veertien dagen na aanschrijving zijn betaald,
5.7. verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad,
5.8. wijst het meer of anders gevorderde af.

NOOT

1. Een schuldeiser heeft een vordering op een vennootschap. De vennootschap heeft hiervoor dekking onder haar aansprakelijkheidsverzekering, maar de uitkering komt niet bij de schuldeiser terecht. Is de bestuurder van de (inmiddels insolvente) vennootschap hiervoor nu persoonlijk aansprakelijk? Dat was de vraag in deze zaak, waarin samengevat het volgende speelde. De vennootschap Monkeysee houdt zich bezig met hypotheek- en verzekeringsbemiddeling. Eiser stelt Monkeysee aansprakelijk vanwege onjuiste uitvoering van een opdracht tot hypotheekbemiddeling, waardoor eiser een contractuele boete van 10% van de koopsom verschuldigd werd. Eiser vraagt daarbij bij herhaling aan (de bestuurder van) Monkeysee om de claim te melden bij haar beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar. De bestuurder van Monkeysee betwist aansprakelijkheid, maar meldt de claim, en de daarop volgende dagvaarding, niet gelijk bij de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar. Monkeysee wordt bij verstek veroordeeld, die uitspraak wordt in verzet bekrachtigd en ook in hoger beroep wordt Monkeysee in het ongelijk gesteld. Kort daarna volgt de turbo-liquidatie en vervolgens het faillissement van Monkeysee. Onderwijl blijkt aan eiser dat de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van Monkeysee (pas) kort na het verstekvonnis is geïnformeerd over zijn claim. Het blijkt dat de verzekeraar na debat over de tijdigheid van de melding bij wijze van schikking wel een uitkering aan Monkeysee heeft gedaan. Deze uitkering heeft Monkeysee echter niet aangewend om eiser te betalen. Dit alles is voor eiser aanleiding om de direct en indirect bestuurder van Monkeysee persoonlijk aan te spreken. Met succes.
2. Er spelen hier verschillende rechtsverhoudingen. Monkeysee was aansprakelijk jegens eiser vanwege het niet deugdelijk nakomen van de verplichtingen uit de tussen hen gesloten overeenkomst van opdracht. Monkeysee kon op haar beurt voor haar aansprakelijkheid jegens eiser aanspraak maken op nakoming van de door haar gesloten verzekeringsovereenkomst. De schuldeiser van de vennootschap (hier: eiser) heeft als uitgangspunt geen eigen aanspraak op uitkeringen uit hoofde van deze verzekering. Wel geeft

art. 3:287 BW hem een voorrecht op de vordering tot uitkering; van dit voorrecht kan hij echter alleen profiteren bij uitwinning, zoals bij beslag of insolventie. Buiten die situaties is de aansprakelijkheidsverzekeraar niet gehouden om de uitkering direct te voldoen aan de schuldeiser. Weliswaar bepalen polisvoorwaarden vaak dat de aansprakelijkheidsverzekeraar het recht heeft om de schade direct met de schuldeiser af te wikkelen, maar dit behelst een recht en geen plicht van de verzekeraar (zie HR 10 mei 1985, ECLI:NL:HR:1985:AG5017, *NJ* 1985/794; HR 3 april 1992, ECLI:NL:HR:1992:ZC0563, *NJ* 1992/397; HR 21 januari 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA4437, *NJ* 2000/189 en HR 24 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:308). De verzekeraar kan dus, zolang er geen sprake is van derdenbeslag onder hem of faillissement van de verzekerde, bevrijdend uitkeren aan de verzekerde. Na deze uitkering biedt het voorrecht uit art. 3:287 BW de schuldeiser geen soelaas. Dit is anders wanneer de wet de schuldeiser een eigen vorderingsrecht geeft op de aansprakelijkheidsverzekeraar, zoals bij art. 6 WAM. Daarnaast wordt de schuldeiser in verdergaande mate beschermd in geval van personenschade, waar art. 7:954 BW hem een directe actie toekent. Op grond van art. 6 WAM kan de schuldeiser de WAM-verzekeraar overigens direct zelf aanspreken, maar voor toepassing van de directe actie is (in beginsel) vereist dat de verzekerde de claim eerst meldt bij de aansprakelijkheidsverzekeraar (vgl. N. Van Tiggele-van der Velde (*T&C BW)*, aant. 2 bij art. 7:954 BW). In deze zaak gaat het echter niet om verkeers- of personenschade, maar om zuivere vermogensschade vanwege een beroepsfout. Zie voor deze juridische context uitvoeriger J.H. Wansink, *De algemene aansprakelijkheidsverzekerin*g, Deventer: Kluwer 2006, hfst. 11, Asser/Van Tiggele, Hartlief & Salomons *7-IX* (2024), nr. 607 e.v. en W.M.A. Kalkman e.a. (red.), *Compendium Verzekeringsrecht,* Den Haag: SDU 2024, hfst. 21 en hfst. 25.

3. De aansprakelijkheid van Monkeysee jegens eiser op grond van art. 6:74 BW was in rechte vastgesteld, maar de vennootschap bood na haar faillissement geen enkel verhaal. Daarom richt eiser zijn pijlen op de direct en indirect bestuurder van Monkeysee. Een vennootschap heeft een eigen vermogen en is drager van haar eigen rechten en plichten; de bestuurder is niet 'automatisch' medeaansprakelijk voor die plichten. De bestuurder kan echter onder omstandigheden persoonlijk aansprakelijk zijn voor handelen dat hij namens de vennootschap verrichtte. De juridische grondslag voor de aansprakelijkheid van de bestuurder jegens een schuldeiser van de vennootschap wordt gevormd door art. 6:162 BW. Voor vestiging van deze aansprakelijkheid is vereist dat de bestuurder onrechtmatig handelde en hem persoonlijk van dat gedrag een ernstig verwijt gemaakt kan worden. Bij de beoordeling van de onrechtmatige daad moet *ex tunc* worden getoetst; bepalend is wat de bestuurder destijds wist en redelijkerwijs moest weten. De onrechtmatige daad van de bestuurder kan verschillende vormen aannemen, waarbij de Hoge Raad twee gevalstypen concreet heeft omschreven: (i) het namens de vennootschap aangaan van verplichtingen in de wetenschap dat de vennootschap deze niet kan nakomen en geen verhaal zal bieden (Beklamel-aansprakelijkheid) en (ii) betalingsfrustratie door het bewerkstelligen of toelaten dat de vennootschap haar plichten niet nakomt (zie onder meer HR 18 februari 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA4873, *NJ* 2000/295 en HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758, *NJ* 2006/659). Eiser beroept zich op de tweede categorie.

4. Eiser verwijt de bestuurder dat hij de claim op Monkeysee niet eerder heeft gemeld bij de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar. De rechtbank overweegt in r.o. 4.5. dat de bestuurder daartoe inderdaad had moeten overgaan, in elk geval zodra de vordering op Monkeysee bij verstek was toegewezen. Daarbij weegt voor de rechtbank mee dat (i) eiser meermaals had gevraagd om de claim bij de verzekeraar te melden en er een inhoudelijk debat over de aansprakelijkheid werd gevoerd, (ii) Monkeysee actief was als assurantietussenpersoon zodat haar bestuurder bekend moest zijn met het belang van de tijdige melding van claims en (iii) destijds al duidelijk was dat Monkeysee zelf geen verhaal bood voor de claim.

5. Uit deze overweging mag niet worden afgeleid dat het niet direct melden van een claim bij de aansprakelijkheidsverzekeraar steeds leidt tot persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder. Een (rechts)persoon sluit een aansprakelijkheidsverzekering in beginsel vanuit het eigen belang om financiële risico's af te dekken. De verzekeringnemer sluit deze verzekering niet (primair) met het doel van het scheppen van verhaal voor schuldeisers (relativiteit). Dat laat onverlet

dat een aansprakelijkheidsverzekering wel een zekere slachtofferbeschermende functie heeft (vgl. Asser/Van Tiggele, Hartlief & Salomons *7-IX* (2024), nr. 607 en bijvoorbeeld HR 30 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV1295, *NJ* 2012/687). Soms kiezen verzekerden ervoor om een claim niet (direct) te melden bij hun aansprakelijkheidsverzekeraar, bijvoorbeeld omdat zij de claim als te onduidelijk en/of onrealistisch beschouwen. Daarbij moet worden bedacht dat het aantal gemelde claims relevant kan zijn voor de premie die een verzekeraar berekent en zelfs voor zijn bereidheid om de verzekering voort te zetten. Een verzekeraar kan ervoor kiezen om een schadeverzekering niet te verlengen, bijvoorbeeld vanwege het schadeverloop (zie art. 7:940 lid 1 BW). Het is als uitgangspunt aan de verzekerde zelf, en niet aan zijn wederpartij, om te bepalen of hij rechten wenst te ontlenen aan de door, of ten behoeve van, hem gesloten verzekeringsovereenkomst. De enkele omstandigheid dat de schuldeiser vraagt om die melding schept nog geen 'meldplicht'. Er zal meer aan de hand moeten zijn om het achterwege laten van een (directe) melding van de claim als onrechtmatige daad van de vennootschap (verzekerde), laat staan als ernstig verwijtbare onrechtmatige daad van haar bestuurder, aan te merken.

6. Er zijn evenwel precedenten; het 'mislopen' van een verzekeringsuitkering door de schuldeiser heeft al vaker tot persoonlijke aansprakelijkheid van een bestuurder geleid. Zo werd in hof 's-Hertogenbosch 13 oktober 2020, ECLI:NL:GHSHE:2020:3156, bestuurdersaansprakelijkheid aangenomen vanwege het ontbreken van verzekeringsdekking als gevolg van ontijdige premiebetaling. Relevant was daar dat de bestuurder had toegelaten dat werknemers werk bleven doen dat een reële kans op personenschade kende, terwijl hij wist dat er geen dekking meer bestond onder de aansprakelijkheidsverzekering. In rb. Oost-Brabant 27 augustus 2025, ECLI:NL:RBOBR:2025:5452, werd in meer algemene zin overwogen dat de bestuurder van een bedrijf dat risicovolle werkzaamheden verricht die tot (zaak)schade voor klanten kunnen leiden, in beginsel dient te zorgen voor een deugdelijke aansprakelijkheidsverzekering. In rb. Overijssel 8 maart 2022, ECLI:NL:RBOVE:2022:887, werd het de bestuurder persoonlijk aangerekend dat hij een letselschadeclaim wegens een arbeidsongeval niet had gemeld voordat de aansprakelijkheidsverzekering wegens premieachterstand werd beëindigd. In rb. Den Haag 1 juni 2011, ECLI:NL:RBSGR:2011:BR6132, werd een bestuurder aansprakelijk gehouden voor het feit dat de vennootschap risicovolle activiteiten bleef aanbieden die tot (aanzienlijke) personenschade konden leiden zonder dat er nog dekking was onder een aansprakelijkheidsverzekering en de vennootschap zelf geen verhaal bood. In hof 's-Hertogenbosch 22 februari 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:528, werd de vordering op de bestuurder echter afgewezen, omdat niet was aangetoond dat hem een persoonlijk ernstig verwijt gemaakt kon worden van het ontbreken van dekking door ontijdige premiebetaling. Deze – in omvang beperkte – rechtspraak geeft geen *hard and fast rules*; duidelijk is wel dat de (*ex tunc* te beoordelen) kennis van de bestuurder van de kans op schade, de claim en de verhaalbaarheid van de claim erg relevant zijn. Dat is, gezien het verhoogde schuldvereiste bij bestuurdersaansprakelijkheid, logisch. De uitspraak van de rb. Oost-Brabant, en de geannoteerde uitspraak, verduidelijken ondertussen dat ook het 'mislopen' van een verhaal voor een vordering tot vergoeding van zaak- en zuivere vermogensschade soms tot bestuurdersaansprakelijkheid kan leiden.

7. Hier vond de rechter dat de bestuurder de claim eerder had moeten melden omdat de vennootschap in rechte tot schadevergoeding was veroordeeld en voor de bestuurder toen al duidelijk was dat de vennootschap zelf niet tot betaling in staat was. Juist daarom moest de bestuurder in verdergaande mate rekening (gaan) houden met het belang van eiser dat er verhaal werd gerealiseerd via de beroepsaansprakelijkheidsverzekering. Daarbij kwam dat (deze bestuurder redelijkerwijs moest weten dat) polisvoorwaarden aan ontijdige melding vaak dekkingsconsequenties verbinden. Kanttekening is dat die consequenties slechts intreden als de verzekeraar (aantoont dat hij) door de ontijdige melding in een redelijk belang is geschaad, zie art. 7:941 lid 4 BW. Dat verklaart waarschijnlijk waarom er hier uiteindelijk toch een verzekeringsuitkering werd gedaan na(ar aanleiding van) het verstekvonnis. Waarschijnlijk was de relevante informatie nog voorhanden en kon de verzekeraar in de verzetprocedure alsnog de gewenste input voor het verweer leveren, zodat hij niet in een redelijk belang was geschaad door de late melding. Het feit

dat er uiteindelijk is uitgekeerd leidt direct tot de vraag of eiser wel schade heeft geleden door de late melding (causaal verband). De rechtbank stelt echter vast dat de verzekeraar niet de volledige vordering van eiser op Monkeysee heeft vergoed. De rechtbank gaat er in r.o. 4.5. en r.o. 4.11. van uit dat in het hypothetische geval van eerdere melding een hogere uitkering door de verzekeraar had plaatsgevonden, namelijk dat een bedrag ter grootte van de volledige vordering van eiser op Monkeysee was uitgekeerd. Ik teken nog aan dat doorgaans een eigen risico geldt bij beroepsaansprakelijkheidsverzekeringen. Het bedrag van het eigen risico zou in geval van eerdere melding evenmin zijn uitgekeerd en moet dus in de schadebegroting worden verdisconteerd.

8. De pijn zit er voor eiser voorts in dat de verzekeringsuitkering is aangewend voor een ander doel dan betaling aan hem, namelijk voor de betaling van een schuld van de vennootschap aan de bestuurder. Ook hiervan maakt eiser de bestuurder een persoonlijk verwijt, dat de rechtbank in r.o. 4.8. gegrond acht. De rechtbank past daarbij het leerstuk van de selectieve (non-)betaling toe. Dat leerstuk kan worden gezien als een variant van de sub 3 genoemde betalings- of verhaalsfrustratie (hoewel betalingsonwil en selectieve betaling ook wel als verschillende leerstukken worden geduid omdat zij een eigen beschermingsbereik hebben, zie J. van Bekkum in *OR* 2020/107, sub 3). Als uitgangspunt is er geen plicht van een schuldenaar om zijn schuldeisers gelijk te behandelen; de *paritas creditorum*-regel uit art. 3:277 BW geldt alleen bij uitwinning. In beginsel mag (de bestuurder van) de vennootschap dan ook vrijelijk kiezen wie zij wel, of niet, betaalt (vgl. HR 26 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK9654, *NJ* 2010/189). Onder bijzondere omstandigheden kan de keuze om een of meer schuldeisers onbetaald te laten echter onrechtmatig zijn (HR 12 juni 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC6669, *NJ* 1998/727). De enkele omstandigheid dat de vennootschap in economisch zwaar weer verkeert, of zelfs op faillissement afstevent, maakt een betaling evenmin onrechtmatig, maar er wordt in die situatie wel kritischer gekeken naar de betalingskeuze. Dat geldt in versterkte mate als de betaling plaatsvindt aan een (rechts)persoon die aan de vennootschap is gelieerd (HR 23 mei 2014, ECLI:NL:HR:2014:1204, *NJ* 2014/325 en HR 17 januari 2020, ECLI:NL:HR:2020:73, *NJ* 2020/51). Met andere woorden: ook buiten de situatie dat een betaling ex art. 3:45 BW of art. 42-47 Fw (pauliana) vernietigbaar is, kan de betaling onrechtmatig zijn en de bestuurder persoonlijk ernstig worden verweten.

9. De rechtbank geeft twee redenen waarom de bestuurder in deze zaak persoonlijk aansprakelijk is voor de wijze waarop de verzekeringsuitkering is aangewend. (i) De bestuurder wist dat Monkeysee niet in staat was om de schuld aan eiser anderszins te voldoen en (ii) de uitkering hield verband met de aansprakelijkheid van Monkeysee jegens eiser. Het eerste argument past goed bij de hiervoor genoemde rechtspraak over verhaalsfrustratie. Het tweede argument is mijns inziens niet helemaal zuiver. De verzekeringsuitkering is, zodra deze aan Monkeysee was uitgekeerd, tot haar vermogen gaan behoren; binnen dat vermogen is de uitkering niet gesepareerd of 'ge-earmarkt' ten behoeve van eiser. Zoals sub 2 vermeldt, geldt het voorrecht uit art. 3:287 BW na uitkering niet (meer); na de uitkering is er namelijk geen vordering op de verzekeraar meer waarop het voorrecht uitgeoefend kan worden. Waar de wetgever voor zuivere vermogensschade geen eigen recht of directe actie ten behoeve van de schuldeiser heeft gecreëerd, lijkt het mij als uitgangspunt onjuist om via het bestuurdersaansprakelijkheidsleerstuk alsnog een bijzondere positie voor de schuldeiser te scheppen. Gezien het samenstel van de feiten is het oordeel dat de betaling onrechtmatig was evenwel goed te begrijpen. Relevant lijkt mij daarbij ook dat de vordering van de bestuurder op Monkeysee weer verband hield met de kosten die voor (het verweer in) de procedures tegen eiser zijn gemaakt. Beroepsaansprakelijkheidsverzekeringen bieden vaak dekking voor de kosten van verweer (vgl. S. Colsen e.a. (red.), *Beroepsaansprakelijkheid*, Nijmegen: Ars Aequi Libri 2022, par. 3.2). Het is goed denkbaar dat de bestuurder de verweerkosten in geval van eerdere melding niet had hoeven te maken; er was dan ook geen corresponderende schuld van Monkeysee aan hem geweest.

10. Bij deze beoordeling lijkt tevens van betekenis of er een wettelijke plicht bestaat tot het sluiten van een aansprakelijkheidsverzekering. Dat is voor veel beroepsbeoefenaars het geval, zoals bijvoorbeeld gesteld wordt in art. 4:74b en art. 4:75 Wft, die een verzekeringsplicht leggen op

(bepaalde) financiële dienstverleners. Zie in dit kader hof 's-Hertogenbosch 22 februari 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:528, waarin een bestuurder (ten onrechte) werd aangesproken op de grond dat een verplichte beroepsaansprakelijkheidsverzekering zou ontbreken. In rb. Den Haag 15 oktober 2014, ECLI:NL:RBDHA:2014:12620 werd een vordering tegen de bestuurders van een advocatenkantoor afgewezen omdat de verzekeringsdekking onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering (weliswaar kleiner was dan de claim maar) wel voldeed aan de eisen uit de Verordening op de Advocatuur.
11. Eiser heeft hier (na de beroepsaansprakelijkheidsprocedure tegen Monkeysee ook nog) een, waarschijnlijk kostbare, bestuurdersaansprakelijkheidsprocedure moeten voeren. Het vonnis verklapt natuurlijk niet of de bestuurder van Monkeysee voor de daarin uitgesproken veroordeling verhaal biedt (al blijkt uit r.o. 4.15. wel van een beslag). Schuldeisers die zich bevinden in een vergelijkbare situatie als eiser, waarin geen bevestiging volgt dat de claim inderdaad (tijdig) bij de aansprakelijkheidsverzekeraar is gemeld, doen er dus soms verstandig aan om derdenbeslag onder de aansprakelijkheidsverzekeraar te leggen. Daarmee wordt zo veel mogelijk gerealiseerd dat een verzekeringsuitkering daadwerkelijk aan hen ten goede komt. De schuldeiser zal echter niet steeds weten wie de aansprakelijkheidsverzekeraar is. Onder specifieke omstandigheden kan de aangesprokene, al dan niet ex art. 194 Rv, worden verplicht om hierover informatie te verstrekken (vgl. rb. Breda 6 april 2011, ECLI:NL:RBBRE:2011:BQ0360, *NJ* 2012/162).

mr. E.A.L. van Emden
advocate bij NN Advocaten (Nationale-Nederlanden) te Den Haag en fellow aan het Onderzoekscentrum Onderneming en Recht van de Radboud Universiteit Nijmegen

Medische aansprakelijkheid

74

Heeft huisarts professionele standaard in acht genomen bij patiënt met oogklachten?

Rechtbank Rotterdam
1 april 2026, nr. C/10/696853 / HA ZA 25-280,
ECLI:NL:RBROT:2026:3552
(mr. Molenaar)

Tekortschieten huisarts. Goed hulpverlener. Professionele standaard.

[BW art. 7:453]

Eiseres bezoekt 12 mei haar huisarts met pijnklachten in het linkeroog. Op 13 mei kan zij geen licht meer verdragen. Haar moeder komt 's middags naar de praktijk om hierover met de doktersassistente te praten. Op 14 mei wordt eiseres in het ziekenhuis opgenomen, waarbij diverse beschadigingen aan het oog worden vastgesteld.
Eiseres vordert een verklaring voor recht dat de huisartsenpraktijk toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van haar (zorg)verplichtingen uit de geneeskundige behandelingsovereenkomst met haar, met veroordeling van de praktijk tot schadevergoeding.
De huisartsenpraktijk moet de zorg van een goed hulpverlener in acht nemen. Dit 'in acht nemen' wordt onder meer ingevuld door 'de voor hulpverleners geldende professionele standaard'. De inhoud hiervan is onder andere vastgelegd in de Standaarden van het Nederlands Huisartsen Genootschap. Eén van die standaarden is de NHG-Standaard 'Rood oog en oogtrauma'.
De rechtbank constateert dat de huisarts de NHG-Standaard 'Rood oog en oogtrauma' niet voldoende in acht heeft genomen. De huisarts is op vier punten tekortgeschoten: (i) geen actieve navraag doen naar de op 13 mei gemelde toegenomen pijnbeleving van eiseres, (ii) niet vragen naar eventuele andere alarmsymptomen (zoals lichtschuwheid), (iii) vervolgens geen vervolgonderzoek doen, waardoor (iv) hij niet heeft onder-